

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασκόν εἰς τὴν χάραν ἀμνηστίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγγισμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴν ἡμέραν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 2 Ἀπριλίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 18

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὴν εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἑνα παλαι-
τῆδικό. Κάθησε, εξέτασε τὸ φόνιο
τοῦ ἀπ' ὅλες τίς μεριεὶς καὶ μουρμού-
ρισε:

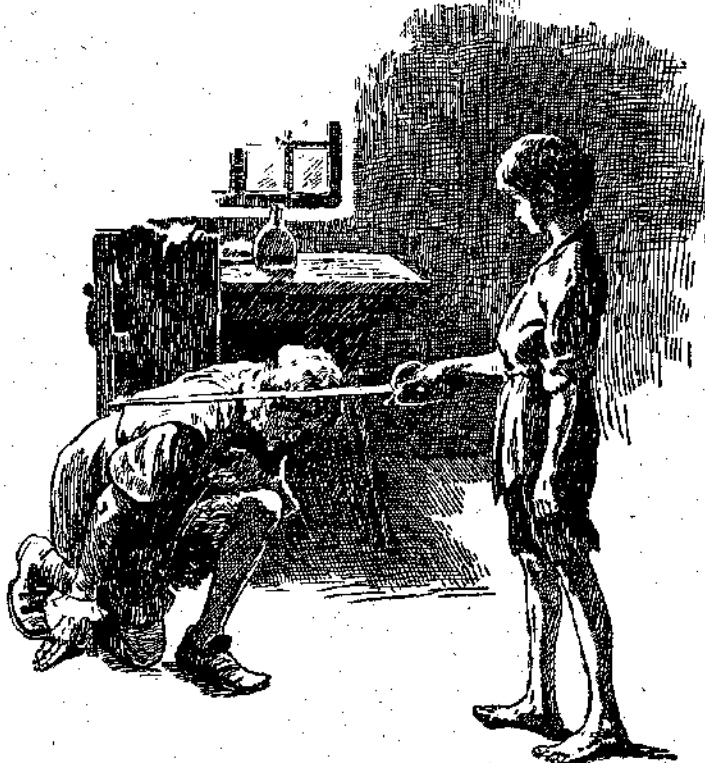
— "Ἄν τοῦ πλήρωμα
λίγα χρήματα παραπάνω
θὰ μοῦδινε κάτι καλύτε-
ρο. Μὰ πρέπει κανεὶς ν'
ἀπλώνη τὰ ποδάρια του
ὅσο φτάνει τὸ πάπλωμά
του.

Κουνήθηκε; Δὲν πρέ-
πει νὰ μιλάω τόσο δυνα-
τά. Ἄς τὸ ἀφήσω νὰ κοι-
μηθῆ ἀκόμα τὸ καϊμένο.
Ἔχει νὰ κάνῃ ἕνα τόσο
μακρινὸ ταξίδι. Καὶ φαί-
νεται ἀποκαμωμένο τὸ
δύστυχο. Ναι, ἂν τὸ κόν-
τῶνα τρία δάχτυλα τὸ
σακκάκι, θὰ τοῦ ἔρχεται
ἰσα-ἰσα. Μὲ δυὸ-τρεὶς βε-
λονιές θὰ γίνῃ ἔπως πρέ-
πει. Καὶ τὸ παντελόνι εἶ-
ναι ἀκόμη καλύτερο. Ἄλ-
λά κι' αὐτὸ θέλει λίγο
κόντημα. Τὰ παπούτσια
εἶναι χοντρά καὶ γερά:
θὰ τοῦ κρατοῦν ζεστά καὶ
στεγνά τὰ πόδια του. Πῶς
θὰ ξεφνιασθῇ τὸ καϊμένο
σὰν τὰ ἰδεῖ! Σίγουρα δὲ
θάχῃ φορέσει ποτέ του
παπούτσια ἰσαμε τώρα.

Θὰ περπα-
τοῦσε ξυπόλητος χειμῶνα-καλοκαίρι.
Θὰ ἤθελα νὰ πούλοσκαν καὶ τὸ φαί
ἔτσι φτηνά σὰν τὴ κλωστή. Γιά μὰ
πεντάρια μοῦ ἔδωσε ὁ ἔμπορος τόση
ποδὴν μὲ φτάσῃ γιὰ ἕνα χρόνο, καὶ
τούτῃ τὴν ὥρα εἶνα χοντρή βελόνα μοῦ
τὴν ἔδωσε κιάλας χάρισμα. Νὰ ἰδοῦ-
με ἕμως πῶς θὰ καταφέρω νὰ τὴν

περάσω. Θὰ παιδεύτῳ σίγουρα μὴ
ἴρα.

Κι' ἀλήθεια, παιδεύτηκε πολὺ.
Γιατὶ γιὰ νὰ περάσῃ τὴν κλωστή,

«— Σήκω ἔπάνω, ἱππότησερ Μιλς Χένδον.» (Σελ. 194, στ. α')

ἔκανε ὅπως κάνουν πάντοτε ὅλοι οἱ
ἄντρες καὶ ὅπως θὰ κάνουν ὡς τὴ
συντέλεια τῶν αἰῶνων. Κρατοῦσε δη-
λαδὴ στερεὰ τὴ βελόνα στὰ χέρια
του, καὶ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὴν
κλωστή μέσα στὴν τρύπα ἔκανε δη-
λαδὴ τὸ ἀνάποδο ἀπ' ὅ,τι κάνουν οἱ
γυναῖκες. Πάντοτε ἡ κλωστή τοῦ
ξέφευγε καὶ περνοῦσε πότε δεξιά, πό-

τε ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν τρύπα, ἀλλ' ὡ-
τὸσο ὁ Μιλς δὲν ἔκανε τὴν ὑπομο-
νὴ του, γιατί τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν
στρατιώτης, εἶχε συνηθίσει νὰ ράβε-
ται μόνος του. Ἐπιτέλους τὰ κατά-
φερε. Ἀπλώσε τὸ σακκάκι ἔπάνω
στὰ γόνατά του κι' ἄρχισε νὰ τὸ σου-
θλοράδῃ

— Τὸν λογαριασμὸ τὸν πλήρωσα
στὸν ξενοδόχο, μονολο-
γοῦσε καθὼς ἔρραβε, κι'
ἔχω πληρωμένο καὶ τὸ
φαί ποῦ θὰ μὰς φέρουν
τώρα. Τὰ χρήματα ποῦ
μοῦ μένουν φτάνουν ἰσα-
ἰσα γιὰ ν' ἀγοράσω δυὸ
καλὰ γαϊδούρια καὶ γιὰ
νὰ φάμε τίς τρεὶς μέρες
ποῦ θὰ κάνουμε ὄσπου
νὰ φθάσομε στὸ Χένδον
Χώλλ.

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή!
τρυπήθηκα μὲ τούτῃ τὴν
καταραμένη τὴ βελόνα!
Δὲν πειράζει, εἶμαι μα-
θημένος. Ἄμα βαλθῆ κα-
νεὶς νὰ ράψῃ, θὰ τρυπη-
θῇ κιάλας. Ἦ καλὰ ποῦ
θὰ περνοῦμε στὸ σπίτι!
Μικρὲ μου, αὐτὸ στὸ ὀ-
πόσομαι. Μὲ τὴν καλο-
πέραση θὰ σοῦ περάσῃ
καὶ ἡ μούρλια σου. Αὐτὸ
στὸ λέω ἐγώ!

— Τὶ ὠραίες μεγάλες
βελονιές, ἐξακολούθησε,
ἀποθαυμάζοντας τὸ ρά-
φιμό του. Μπροστὰ σ' αὐ-
τές, οἱ βελονιές τοῦ ρά-
φῃ δὲν ἔχουν κανένα ἀέρα. Ἔτσι,
τελείωσε.

— Τόση δουλειὰ καὶ τὴν τελείωσα
ὄσπου νὰ πῆς ἀψε-σβόσε! Τώρα ὀ-
μως πρέπει νὰ τὸν ξυπνίσω, νὰ τὸν
ντύσω, νὰ τοῦ χύσω νερὸ γιὰ νὰ πλυ-
θῇ, νὰ τοῦ σερίβω νὰ φάῃ, κι' ὀ-
στερὰ νὰ ξεκινήσομε γιὰ τὸ γαϊδου-
ροπάζαρο τοῦ Σάουθγουορκ.

— Μεγαλειότατε, ξυπνήστε! Δεν ακούει! Μεγαλειότατε! Μου φαίνεται δυστυχώς πως θ' αναγκασθώ να θίξω το ιερό του πρόσωπο και να τον τραυτάξω δυνατά μιά και δεν ξυπνάει με τα λόγια. Πώς; Τι;

Σήκωσε τις κουβέρτες — το παιδί δεν βρισκόταν στα κρεβάτι!

"Αναυδος από την έκπληξή του, ο Χένδον κοίταξε γύρω του και τότε μόλις είδε πως τα κουρελόρουχα του μικρού έλειπαν κι' εκείνα απ' τη θέση τους. Άρχισε τότε, έξω φρενών, να τρέχει πέρα-δωθε στην κάμαρα και να φωνάζει τον ξενοδόχο. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε ο υπηρέτης με το φαγητό που ο Χένδον είχε παραγγείλει.

— Έξηγήσου μου, καταραμένη, είδημη σήμανα ή τελευταία σου στιγμή! φώναξε άγρια ο Χένδον και χύμηξε επάνω στον υπηρέτη που έμεινε με άνοιχτο το στόμα απ' την τρομάρα του. Πές μου, τί έγινε το παιδί;

Κομπιάζοντας σε κάθε λέξη, ο υπηρέτης εξηγήθηκε:

— Ό,τι είχε βγει ή αφεντιά σας, κι' ήρθε ένα παιδί μεγάλο... και φαινόταν πολύ βιαστικό, και είπε ότι... ή αφεντιά σας ήθελε το μικρό να πάει να σας βρή στη γέφυρα του Σαουθγουόρκ. Ανέβασα το παιδί επάνω κι' εκείνος ζύπνησε το μικρό τον δικό σας και του είπε την παραγγελία, και ο μικρός φάνηκε πολύ στενοχωρημένος που τον ζύπνησαν τόσο νωρίς — τό είπε κιόλας — και είπε ακόμη πως θα ήταν πιο σωστό ναρχόσατε ελόγου σας μονάχος για να τον πάρετε και να μη στείλετε άλλον άνθρωπο. Μά'ωστόσο ντάθηκε στη στιγμή και βγήκε μαζί μ' εκείνο το παιδί, και ύστερα...

— Και ύστερα είσαι ένα γαϊδούρι, ένας βλάκας, ένας ξεκουτιασμένος που αφήνεις να σε κοροϊδεύει ο καθένας! Πολύ σου πέφτει κι' ή κρεμάλα ακόμη. Τι κάθισαι και με κοιτάς έτσι οα χαζός; Στρώσε το τραπέζι, βλάκα! Στάσου! Για πές μου, πως έγινε ώστε να είναι έτσι βαλμένες οι κουβέρτες που να νομίσω εγώ ότι το παιδί βρίσκεται ακόμη στο κρεβάτι; Έτσι έγινε στη τύχη;

— Δεν ξέρω, κύριε. Είδα εκείνο το μεγάλο το παιδί να πεσπατεύη το κρεβάτι, αλλά δεν έδωσα προσοχή.

— Να πάρη ο διάβολος! Επίτηδες το έκανε για να με ξεγελάση. Ήθελαν να κερδίσουν καιρό οι κακούργοι! Πρόσεξε αυτό που θα σου πω! Εκείνο το παιδί που έφερε την παραγγελία, ήταν μονάχος του;

— Ολομόναχο, κύριε.
— Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— Πώς; Βέβαιος!
— Μάζεψε το μυαλό σου και θυμήσου καλά. Σκέψου, μη βιάζεσαι γ' απαντήσης.

Ο υπηρέτης σκέφθηκε λίγη ώρα κι' ύστερα είπε:

— Όταν ήρθε το παιδί ήταν μονάχο του, μά τώρα θυμάμαι πως όταν κατέβηκε με το μικρό τον δικό σας κάτω και προχώρησε λιγάκι στη γέφυρα, βγήκε από πίσω από ένα σπίτι όπου στεκόταν κρυμμένος ένας ψηλός κκκοντυμένος άντρας και τούς πήρε από πίσω και...

— Λέγε, λέγε παρακάτω! Έκανε ανυπόμονα ο Χένδον.

— Ναι, παρακάτω δεν ξέρω τίποτε. Έχάθησαν ανάμεσα στον κόσμο και δεν τους ξαναείδα πιά. Κι' έπειτα χρειάστηκε νανεθώ επάνω γιατί το αφεντικό μου με φώναζε και κόντεψε να με σκοτώση στο ξύλο, γιατί έχασα, λέει, να πάω την μπριζόλα του κυρίου συμβολαιογράφου. Κι' εγώ του είπα πως δεν είχε παραγγείλει σεμένα τέτοιο πράγμα και...

— Χάσου από τα μάτια μου, βλάκα! Κοντεύεις να μου πάρης το μυαλό με τη φλυαρία σου. Στάσου, στάσου! Έ, για ποδ τόσο γρήγορα; Δεν μου λές, έτράβηξαν κατά το Σαουθγουόρκ, έ;

— Μάλιστα, κύριε, κατά και τους είδα να πηγαίνουν και ύστερα ανέβηκα επάνω, γιατί ο αφεντικός μου χαλοθε τον κόσμο για την μπριζόλα του κυρίου συμβολαιογράφου, κι' ως μὴν έφταιγα...

— Ακόμα δεν πούεις τη φλυαρία σου; Στάσου να σε πιάσω και να ιδής!

Ο δούστυχος ο υπηρέτης εξαφανίστηκε. Μά'ωστόσο ο Χένδον τον επρόφθασε στη σκάλα γιατί κατέβαινε δυο-δυο τα σκαλοπάτια.

— Θα είναι εκείνος ο παλιάνθρωπος, έλεγε, που έκανε πως είναι τάχα ο πατέρας του. Τώρα πάει πιά σ' έχασα, δυστυχισμένο μου τρελλό βασιλόπουλο, και σ' είχα βάλει μέσα στην καρδιά μου, έτσι που μου κοστίζει πολύ να σε χάσω. Μά' όχι, μά τον Θεό, δεν σε λογαριάζω ακόμη για χαμένον, όχι, όχι, θα ψέξω ολόκληρο τον τόπο, ώσπου να σε βρω. Κακόμοιρο παιδί! Επάνω βρίσκεται το φαγητό σου και σε περιμένει, και το δικό μου το ίδιο. Μά για το δικό μου δεν με νοιάζει, δεν πάν' να το φάνε οι γάτες! Μου κόπηκε ή όρεξη ολότελα! Εκείνο που πρέπει τώρα να κάνω είναι να βιαστώ όσο μπορώ για να τον προφτάσω!

Χώθηκε ανάμεσα στο πυκνό πλήθος που πλημμύριζε τη γέφυρα κι'

έλεγε δλη την ώρα από μέσα του, ώσαν ή σκέψη αυτή να τον παρηγορούσε:

— Είπε ότι έπρεπε να πάω μόνος μου κι' όχι να σταίλω άλλον, μά ως τόσο σηκώθηκε και πήγε μαζί τους και, τόκανε γιατί νόμιζε ότι τον ζητούσε ο Μις Χένδον. Το χρυσό μου το παιδί! Για έναν άλλον δεν θα τόκανε με κανένα τρόπο, όχι, ποτέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

«Le roi est mort, vive le roi!»

Το ίδιο πρωτ ζύπνησε ο Τόμ Κάντυ από ανήσυχο ύπνο, άνοιξε τα μάτια του και τα είδε όλα γύρω του ακόμη σκοτεινά. Κάθισε λίγες στιγμές άμιλητος και προσπαθούσε να συγκεντρώση τις διάφορες θολές εικόνες κι' έντοπώσεις που γέμιζαν το μυαλό του. Ύστερα είπε σιγανά:

— Τώρα κατάλαβα! Τώρα το κατάλαβα! Δόξα σοι ο Θεός ζύπνησα πιά. Τι καλά! Έφυγε αυτό το πλάκωμα απ' την καρδιά μου! Έ, σετς! Νάν! Μπέττυ! Για έλάτε κοντά μου να σας πω! Έλάτε ν' ακούσετε το πιο έξωφρενικό όνειρο που είδε ποτέ άνθρωπος στη ζωή του. Ναι! Μπέττυ! Δεν ακούτε λοιπόν;

Μια σκοτεινή μορφή φανερώθηκε μπροστά του και μιά ανδρική φωνή είπε ταπεινά με σεβασμό:

— Είμαι στάς διαταγάς σας!

— Στάς διαταγάς μου; Άχ, ο δυστυχισμένος, την ξέρω τούτη τη φωνή! Για πές μου, εγώ ποιός είμαι;

— Σεις; Χθές είσατε ο πρόγκιφ της Ουάλλιας και σήμερα είσθε ο ύψηλός μου κύριος, Έδουάρδος ο βασιλιάς της Άγγλιας!

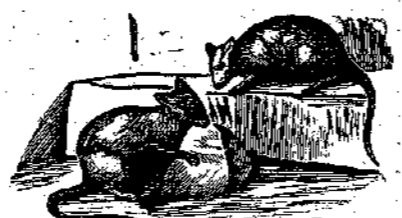
Ο Τόμ έκρυψε το πρόσωπό του στα μαξιλάρια και είπε:

— Άχ, τότε δεν είναι όνειρο! Πηγαίνετε να κοιμηθήτε, καλέ μου κύριε, κι' αφήστε με μοναχό μου με τον πόνο μου.

Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρη πάλι και σε λίγο είδε ένα όρατο όνειρο. Ονειρευτήκε πως ήταν καλοκαίρι και πως έπαίξε ολομόναχος σ' ένα άνθισμένο λιβάδι, όταν εξαφνα φανερώθηκε μπροστά του ένας άνθρωπίκος τσοουλάκης.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

Σ.ε.Α. — Ο τίτλος του προηγ. κεφαλαίου είναι «Το βασιλόπουλο εξαφανίζεται».

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΡΙΝΟΣ ΚΙ' Η ΠΕΤΑΛΟΥΛΑ

— Θαύμασε τα γαλάζια φτερά μου, έλεγε στον μεγαλόπτερο κρίνο μια περφηφανή πεταλούδα. Πού μπορεί να βρη κανένας χρώματα πιο όμορφα και πιο ζωηρά;

Ο κρίνος τής απάντησε: — Τιποτένιο και περφηφανο έντομο, που την βοήκεις τέτοια παράξενη περφηφάνεια; Ξέχασες λοιπόν, πως χτες ακόμη, σκοτεινό έρπετό, σεργόσουν στη λάσπη;

(Απ' το Γαλλικό) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ

Στο μακρινό το δρόμο μου είναι καιρός που σ' είδα Νά περπατάς άθδουβα, τόσο χλωμή και κρύα. Δεν έλαμπε στη βλέμμα σου καμμάς χαράς άχτίδα "Ω, βέβαια που δεν έμοιαζες για νάσαι ή Εύτυχία!

Δεν τόνουσα κι' ενώνοντας τ' άνθάκια που κρατούσα, Άπλό κι' ανήξερο παιδί, στο πρόσφερα με χάρη Για μιά στιγμή έπίστεψα πως θα σ' εύχαριστούσα, Άν κι' ένα φόβο άόριστο τά μάτια μου είχαν πάρει.

Εσήκωσες τά χέρια σου, σά μιά σκιά, π' αφήσαν Άπάνω στα μαλλάκια μου τά μαύρα σου τά χάνδια, Έμυρισες τά λούλουδα, κι' εκείνα ξεφυλλίσαν... Έμίλησες, κι' άπλάθησαν σκοτάδια!

Σαφνιάστηκα, έσκιάχτηκα, κι' εσφίχτηκε ή ψυχή μου Κάποιο κακό έπρομάντεψα στής αγωνίας την ώρα. Ήθελα κάτι για να πω, μά εκόπηκε ή φωνή μου, Και για να φύγω έκίνησα, μά ήταν άργά πιά τώρα.

Κάποια άλυσιδα άόρατη, άδιάσκαπτη, άτασάλνια Μ' έχει από τότε στη ζωή δεμένη πιά κοντά σου. Κι' αν στένω, να σ' αισθάνομαι να τριγυρνάς σαν έννοια Κι' αν φεύγω, να μ' ακολουθοούν πιστά τά βήματά σου...

Στο μακρινό το δρόμο μου είναι καιρός που σ' είδα Νά περπατάς άθδουβα, τόσο χλωμή και κρύα. Ήσουν ή Λύπη, ή Συμφορά, του Πόνου ή νυχτερίδα... "Ω, βέβαια που δεν ήσουν ή Εύτυχία!

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΛΑΓΚΑ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

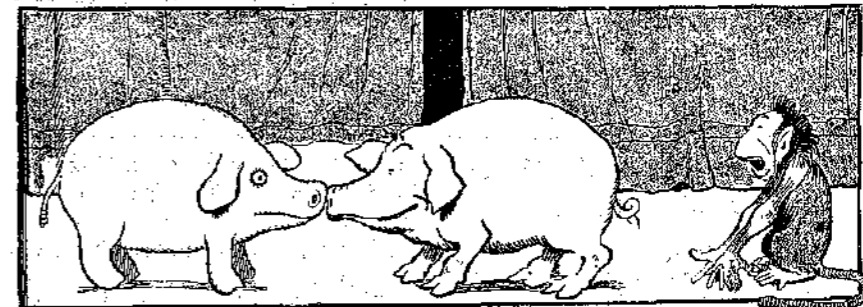
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Z.

Κι' ήθε ή σειρά του Ροδίτη, του χοίρου, να κάμη το νούμερό του. Αύτον τον παρουσίαζε στο κοινό ο γάλλος ύπηρέτης που τον έλεγαν Καίσαρα. Φορούσε φράκο, ψηλό καπέλλο και, μ' ένα καμταίκι στο χέρι, πρόσταζε το Ροδίτη να κάνει διάφορα παιχνίδια, που ο έξυπνος χοίρος τά έκανε πάντα με μεγάλη προθυμία και χάρη.

Εκείνη την ημέρα όμως δεν είχε καμιά όρεξη να εύχαριστήση ούτε το κοινό ούτε τον αφέντη του, γιατί σύμφωνος με τους άλλους του συναδέλφους, ήθελε να χαλάση κι' αυτός το νούμερό του. Άλλά πως; Δεν ήξερε με τί τρόπο... Εύτυχώς τον βοήθησε ή μαϊμού, ή Φουντούκω, που πριν άρχισή ή παράσταση, τον φώναζε και του είπε κουφά:

— Βλέπεις αυτό το λαστιγένιο σακκούλι, που έχει μουσουδά, πόδια και

οσρά; Είν' ένα περιεργό παιχνίδι, που το άρπαξα χτες από ένα σπίτι. Ξέφυγα μιά στιγμή και μπήκα χωρίς να με καταλάβουν... Λοιπόν, άμα το φουσκώση κανείς, φυσώντας από την οσρά, αυτό το σακκούλι γίνεται ένα γουρουνάκι οα ζωντανό. Νά, ιδές!

Κι' ή Φουντούκω άρχισε να φουσκώνη το λαστιγένιο σακκούλι, που πραγματικάς έπαιρνε σιγά-σιγά το σχήμα ενός χοίρου, και στο τέλος έγινε χοίρος σωστός, άπαράλλατος με το Ροδίτη. Μά τόσο πολύ, που δεν θα μπορούσε κανείς να ξεχωρίση το ζωντανό από τον ψεύτικο! Έμοιαζαν οα δυο δίδυμα άδέρφια, ή όπως έμοιας ο Έδουάρδος, το βασιλόπουλο της Άγγλιας, με το ζητιανόπουλο τον Τόμ.

— Έσύ τώρα κούφου, είπε ή Φουντούκω στο Ροδίτη. Κι' άμα έρθη ή σειρά σου, εγώ, αντί για σένα, θα βγάλο στο στίβο τον ψεύτικο. Και φαντάσου τί θα γίνη!

Έτσι κι' έγινε. Κι' όταν ο Καίσαρας είδε το χοίρο στη συνηθισμένη του θέση, χωρίς να ύποπτευθ ή τίποτα, άρχισ να τον προστάζει:

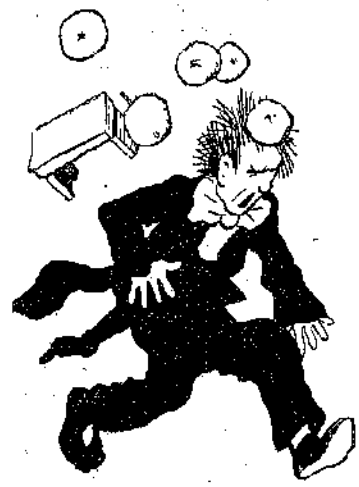
— Έλα τώρα, Ροδίτη μου, έτοιμάσου να κάμης τά όραία σου παιχνιδάκια. Και πρώτα-πρώτα χαιρέτησε το εύγενικό αυτό κοινό, που μās άποδέχεται πάντα με χειροκροτήματα, Έμπρός! τί στέκεσαι;..

Ο Ροδίτης άκίνητος.

— Έμπρός! χαιρέτα! Τι έπαδες σήμερα;

Ο Ροδίτης πάλι άκίνητος.

και λεμονια ελεσε πανω του και τον εκανε ελευνο. Ως και σκαμνικια του πεταξαν κατακεφαλα. Δεν ηξερε πως να φυγη απο το σιφο και να κρυφτη, να γλυτωση απο τη μανια του πληθους.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

- ΠΡΟΣΩΠΑ: Η ΜΗΤΕΡΑ, 40 χρονων. ΜΙΧΟΣ, 14 χρονων. ΝΙΤΣΑ, 12 " παιδια της ΠΟΠΗ, 5 " Ο ΠΑΠΠΟΣ, 80 χρονων. ΚΥΡ-ΑΔΕΚΟΣ, 50 " Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, 10 χρονων.

Εποχη συγχρονη στην Αθηνα

Μια φτωχοκαμαρα ανω-κατω. Ολα τα επιπλα φτωχικα, μισοσπαρμένα. Σ' ενα πλατω νιθανι ειναι προσηνη η αρρωστη μητερα... Απ' το οπισθονο τζαμι, στο πλαϊ της, μπαίνει αμυριζοντας ο ανεμος. Κουρνια, παλιόχρωνα οκρόπια εδω κι εκε.

ΣΚΗΝΗ Α'

Μητέρα, Παππούς, Πόπη

Πόπη, ενω φτιάνει τον πύργο της οιομοιουμοιζει. - Απάνω... απάνω... ψηλός, πολύ ψηλός... Και μέσα κάθεται ο βασιλιάς με τη χρυσή του την κορώνη. (Ανατά) Παππού, είναι πάντα χρυσές οι κορώνες των βασιλιάδων, ε, παππού; Παππούς, με βαριά φωνή, παιζοντας το κομπολόγι του. - Όχι, παιδί μου. Είναι κι' άσηματιές και χάλκινες και σιδερένιες, καμιά φορά όμως, είναι κι' απ' άγκάθια... Πόπη. - Χά, χά, χά, τί λές, παππού!... Κορώνη απ' άγκάθια που ακούστηκε... Στεφάνι απ' άγκάθια, μάλιστα. Τό φόρεσαν και στο Χριστούλη, κι' έτρεχαν αίματα, ού... Μου τάλεγε έμένα ή μαμμά σαν ή-

Του τ'όπε, του τ'ό ξανάπε, τίποτα! Έπιτέλους ο Καίσαρας έχασε την ύπομονή. - Κουνήσου λοιπόν, που σου λέω! φωνάζει του χοίρου με θυμό. Ζώο τετραπόδο! Ζωντόβολο! Και του δίνει μια κλωτσιά. Φαντασθείτε όμως την εκπληξη και του Καίσαρα και όλων, όταν με την κλωτσιά, είδαν το Ροδίτη να πετιέται ψηλά σαν τόπι, σά μπαλλόνι! Τότε κατάλαβαν πως ο άληθινός χοίρος είχε αντικατασταθεί μ' έναν ψεύτικο. Αυτό, «τό ευγενικό κοινό» τό πήρε για κοροϊδία. Κι' έξερεθισμένο καθώς ήταν από την άποτυχία των άλλων παιχνιδιών, ξεθύμανε με τον κακόμοιρο τον Καίσαρα. Τόν γιουχαίισε, τόν πρόγγηξε, και μια ραγδαία βροχή από ντομάτες, πατάτες και λεμόνια έπεσε πάνω του και τόν εκανε ελευνό. Ως και σκαμνικια του πεταξαν κατακεφαλα. Δεν ηξερε πως να φυγη από το σιφο και να κρυφτη, να γλυτωση από τη μανία του πληθους.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

τανε καλά. (Σηκώνεται και πλησιάζει τη μητέρα). Τι κάνεις, μητέρα;... Μητέρα. - Τι να κάνω; ώστε να ποκάνω... Παππούς. - Σώπα, Φανή, μη λές τέτοια λόγια, του παιδιού, μπά... Πόπη. - Είδες τον πύργο μου, μητέρα;... Μητέρα. - Το νού σου, μη σου γκερμιστεί... πάντα σωριάζονται οι ψηλοί πύργοι... Πόπη. - Ο δικός μου όμως δε θα γκερμιστεί. Α, τόν στερήσωα γερά εγώ. Μα ξέρεις, μητέρα;... Παππούς. - Τη γωνιά σου ήσυχη, Πόπη; έχει πυρετό. Πήγαυε παίξε στη γωνιά σου, ετυχημένο παιδί, που δε νιώθεις τη δυστυχία σου. Η Πόπη ξανακάθεται στην κουρνια κι' αρχίζει την φιλοκουβέντα. Μητέρα. - Ακόμα να φωνή ο γιατρός, και νιώθω ένα κάψιμο στις πλάτες. Αχ... (βήχει) κι' ύστερα είναι κι' ή καρδιά μου... ύρες-ύρες χτυπάει τόσο δυνατά, που λέω πως θα σπάση, κι' ύστερα τάχ!... ένα σταμάτημα, μ'ένα κόμπο, ένα πνίξιμο, εδω στο λαιμό. Βάσανα, και τίποτα γιατρός... Παππούς. - Όπου ναυαι θα φωνή κι' αυτός, έτσι πάντα άργει' μην άνησυχεις. Μητέρα. - Και τί χάλια τάχουμε εδω μέσα, κοντεύει πιά να νυχτώση έντελώς, και δεν έχουμε κόμπο πετρέλαιο για τη λάμπα. Παππούς. - Τόσο τό καλύτερο.

Στό σκοτάδι δε φαίνεται ή κατάντια μας κι' ή κακομοιριά μας. Οι μαύρες σκιές κρύβουν τα κουρέλια κι' όλα τα πράγματα γίνονται πιο ευγενικά μέσα στο μισοσκοτάδι. Μητέρα, μ' ένα μικρό γέλιο. - Φαίνεται ακόμα πως στα νιάτα σου έγραφες στίχους, πατέρα. Δάσκαλος και ποιητής. Καλή δουλειά... να, που μ'ας κατάντησε (βήχει). Παππούς. - Γκρίνιαζε, γκρίνιαζε, και κάπου θα μ'ας βγάλη ή γκρίνια. Να τό ξέρης, Φανή, ή γκρίνια τό τρώση το σπικτικό, να τό ξέρης. Άλλωστε τί σου φταίω εγώ; ο μακαρίτης μήπως... Μητέρα, τόν κόβει. - Να ζης, πατέρα, σόπα. Μη τόν κατηγορείς και πεθαμένο. Α, όχι, δεν τό θέλω αυτό. Παππούς. - Καλά ντέ, δε μιλάω πιά. Πόπη. - Αχ, μου γκερμιστηκε ο πύργος μου! (ψευτοκλαίει). Μητέρα. - Ξαναφτάσ' τον... Οι χαρτένιοι πύργοι γκερμιζονται και φτιάνονται στη στιγμή. Αχ, αυτό τό τζάμι τί φερνει! (κουκουλάει, βήχει). Παππούς. - Να σου ρίξω και μπατανία; (τή σκεπάζει με μια κουβέρτα). Πόπη, τόν τραβάει απ' τό σακάκι. - Παππού, τώρα που μου γκερμιστηκε ο πύργος μου, έλα, πές μου πάλι τό παραμύθι με τό «γαλάζιο πουλί». Παππούς. - Δέ με παρατάς! Κέφι για παραμύθια έχω εγώ τώρα! Πόπη. - Έλα, παππού, πές το μου. Νά, θα σου τ' αρχίσω εγώ «μιά φορά κι' ένα καιρό ήταν μιά κοπέλλα...» λοιπόν, παππού, τί εκανε αυτή ή κοπέλλα; Παππούς. - Ας τό πώ λοιπόν, να περάση ή ώρα σά να ήσάχασε και ή μητέρα σου. Πόπη. - Λοιπόν, παππού; Παππούς. - Ήταν μιά κοπέλλα δημοψη σαν τόν ήλιο, γλυκειά σαν καραμέλλα, καλή σαν νιογέννητο άρνάκι. Κι' όμως ήτανε πολύ δυστυχημένη. Ζούσε πάντα μοναχή, σ' ένα πικνό-πικνό δάσος γεμάτο ψηλά-ψηλά δέντρα, που τής εκρυβαν τόν ήλιο. Ζητούσε να βρη κάπου φως, μα μοναχά ίσκιώματα την κύκλωναν. Κι' όμως τη λέγαν Άχτιδόχαρη! Καμιά φορά, να σου και ξεπρόβαλε μπροστά της μιά νεράιδα. Μητέρα. - Μόνω στα παραμύθια ξεπροβάλλουν οι νεράιδες, και πάντα στην κατάλληλη στιγμή, ε, πατέρα; (γελάει μικρά). Πόπη. - Σώπα, Μανίτσα!... Λοιπόν παππού, τί είπε ή νεράιδα στην Άχτιδόχαρη; Παππούς. - Κι' είπε ή νεράιδα:

- αν μπορέσης να βρης μέσ' στα κλωνιά του δάσους τό γαλάζιο πουλί, τό πουλί τής χαράς... θα γίνης με μιάς πολύ-πολύ ετυχημένη... Πόπη. - Παππού!... Είπα γω στο Μίχο, να μου αγοράση τό «γαλάζιο πουλί» απ' τόν Κινεζάκο που τό πουλάει! Μα είναι ξέρεις άπαράλλαχτο σαν του παραμυθιού. Θαλασσί, με πλατειά φτερά, έχει και μιά μακριά κλωστή, που τό γυρίζεις και κείνο κάνει φροστ, φροστ τα φτερά του... Μαμμά! Όταν μου φέρει τό «γαλάζιο πουλί» ο Μίχος, θα γίνουμε και μεις ετυχημένοι και δε θα κλαίς πιά!... (χοροπηδάει). ΣΚΗΝΗ Β' Οι ίδιοι, ο Γιατρός. (Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα) Μητέρα. - Άνοιξε Πόπη, γρήγορα. Πόπη. - Άμέως! (άνοιγει την πόρτα) Καλησπέρα, Γιατρέ. Δέ θέλω ούτε καραμέλλες, ούτε γιαιρικά. Έγώ τώρα θα φτιάσω τόν πύργο μου (ξανακάθεται στην κουρνια). Γιατρός. - Καλησπέρα σας! Έ, πως πάμε, κυρία Φανή;... Μητέρα. - Όλο και χειρότερα, γιατρέ μου... φένω και πονόπαντο (βήχει) κι' αυτός ο βήχας που δεν έννοει να μ' αφήση. Ύστερα είναι κι' ή καρδιά μου... τό πνίξιμο που σας είπα... Γιατρός, ένθαρρυντικά. - Όλα πιά τά καλά;... Έλα, χριστιανή μου, μην άπελπίζεσαι! Νέα γυναίκα, έχεις ανάγκη έσύ; Δέκα άρρώστειες, όχι μιά, μπορείς να τις βγάλης πέρα. Παππούς. - Άμ, δεν τής τά λές, γιατρέ μου, δεν τής τά λές, που μ'ας έφαγε με τις άπελπισίες της. Όλα μαύρα τά βλέπει... Γκρινιάρα... Μητέρα. - Δέ στενωχωριέμαι πούμκι άρρωστη. Μα που δεν μπορώ να δουλέψω. Μεροκάματα είναι αυτά που πάν χαμένα, μεροκάματα. Κι' ή Νίτσα ακόμα να φωνή... Γιατρός. - Να τό ξέρεις, όσο στενωχωριέσαι, τόσο χειρότερα γίνεσαι! τό ήθικόν είναι τό πάν στον άρρωστο. Σκύψε τώρα να σ' άκροαστώ... (Διγόλεπη σιγή, όσο την εξετάζει ο Γιατρός). Πόπη, απ' τη γωνιά της. - Νά τον, τόν ξανάφτασα!... Κι' αυτή τη φορά, όλα κι' όλα, δε θα μου γκερμιστεί!... Παππούς. - Σοστί! Δέ βλέπεις που ακροάζεται τη μητέρα σου ο γιατρός; Γιατρός. - Καλά, σιάσου τώρα να εξετάσω και την καρδιά σου... (Ακολουθεί) ΜΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Ο ΖΥΓ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ!

ΔΙΗΓΗΜΑ Έκλαιε ή μάνα του Ζύλ. Έκλαιε γιατί ο μονάκριβός της γιός, ένα γελαστό κι' άμούστακο ακόμα άγόρι, με τη στρατιωτική στολή και τό γυλιό του στον ώμο, την άποχαίρετουσε πριν ξεκινήσει με τόν Αδτοκράτορα για την κατάκτηση τής Ρωσίας. - Μή! Μή! μαννούλα μου! πού γελαστή, να χαρής! Πριν τό αλώνισμα θέμαι πάλι εδω με τό πιλικιο του στρατηγού και στο στήθος μου θ' άστράφτουν σειρά τά παράσημα. - Όχι, παιδάκι μου, μην κωχιέσαι. Έλα πίσω γερός, με τά πόδια σου και με τά χέρια σου, και θα είμκι ετυχημένη. - Θα γυρίσω πίσω με τις τσέπες γεμάτες ρούσσικο χρυσάφι και μ' ένα πλούσιο φάρμα για τη μητέρα του γενναίου στρατηγού Ζύλ! Με τό κεφάλι γεμάτο ένδοξες νίκες, ξεκίνησε ο Ζύλ για τη μεγάλη εκστρατεία. Έπως τόσσο άλλοι Γάλλοι, ακολουθούσε κι' αυτός τό Ναπολέοντα με πολύ μικρή ιδέα για τις περιπέτειες που θα τραβούσαν. Η Μεγάλη Στρατιά θα νικούσε κι' ύστερα κανείς θα ξαναγύριζε στην ώραία Γαλλία με τά γαλόνια του άξωματικού - και με σωστό τόν αριθμό των ποδιών και χεριών του, φυσικά - θα ήταν σπουδαίο, μα την άλήθεια, να λέη στα παιδιά του και τά εγγόνια του: Έγώ ήμουνα που μπήκα στη Μόσχα με τόν Αδτοκράτορα! Μόσχα! Μόσχα! Αδτή ήταν ή κραυγή των κουρασμένων στρατιωτών στην πορεία τους μέσα στην παγωμένη κι' άγνωστη χώρα, απ' όπου χιλιάδες δεν θα επέστρεφαν. Παιός δεν ξέρει τί βρήκαν οι Γάλλοι στη Μόσχα, την πόλη με τούς χρυσοές θόλους; Τό παλάτι των Τσάρων, τούς δρόμους, τά σπίτια, τά μαγαζιά έρημωμένα, κι' οι μόνοι έχθροι που περίμεναν να κατακτηθούν, ήταν οι ρλόγες που ζεπετιούνταν απ' όλα τά μέρη. Μόσχα! Μόσχα! Οι στρατιώτες ρίχτηκαν στην πόλη με τούς έρημους θησαυρούς, πολέμησαν με τις φλόγες και φορτώθηκαν λάφυρα πού, όταν θα γύριζαν στη Γαλλία, θα τούς εκναν πλούσιους για όλη του τη ζωή. Επήσαν επίχρυσες καρέκλες και τράπέζια στη ράχη τους και προσπάθησαν άδικά να συμμαζέψουν περσικά ταπέτα στους γυλιούς τους. Άλλοι μάζευαν πολύτιμα πετράδια. πλούσια ύφασματα, άσημένα πιάτα

και δίσκους. Άλλά σε λίγες μέρες θα τάδιναν ευχαριστίως όλ' αυτά για μιά γαθάβα σούπα και μιά φέτα μαύρο ψωμί. Χρυσά κι' άσημένα πιάτα και δίσκοι - και τίποτα φαγώσιμο εκτός από λίγο παξιμάδι κι' ελαιινό άλογισιο κρέας! Μετά ένα μήνα, ήλθε διαταγή ν' αφήσουν τη Μόσχα. Τότε άρχισε μιά όποχώρηση απ' τις πιο φοβερές στην ιστορία. Ο φίλος μας ο Ζύλ, ένας πεινασμένος κι' άδόνατος Ζύλ, με τά μακριά του μέλη άνεπαφα και με την άγρια άπόφαση να ξαναίδη με κάθε τρόπο τη Γαλλία, ξεκίνησε όχι πολύ βαρειά φορτωμένος από λάφυρα, μα ευχαριστημένος με τά ένθύμια που τά θεωρούσε ως νόμιμο μερίδιό του από την κατάκτηση αυτή. Δέ φορούσε ούτε πιλικιο άξωματικό, ούτε παράσημα. - σ' τις τσέπες του μόνο είχε μερικά πολύτιμα μικροπράγματα, και κάτω απ' τό άμπέχονό του, φορούσε ένα χοντρό φάρμα θαυμάσια κεντημένο, που θα ήταν σύγουρα καμμιές πλούσιες Ρωσίδας άριστοκράτισας, και που θα στέλιζε τώρα την καλύτερη μαννούλα του κόμου. Οι πρώτες έβδομάδες τής όποχώρησης ήταν σκληρές μα όποφορτές. ύστερα ήλθε ένας μεγαλύτερος έχθρος από τις όρδες των Κοζάκων. ήταν ο βορεινός άνεμος που εκοθε σά σπαθί κι' έφερνε δίνες από χιονοστιβάδα. Άνθρωποι και άλογα έέρνονταν άδυνατισμένοι από την πείνα και τό κρύο. οι στρατιώτες άφηναν και θησαυρούς που δε μπορούσαν πιά να σηκώσουν, και τό ίδιο τους τό σώμα άκόμα, να σκεπάζεται από τό χιόνι. Εκεί την άνοιξη θα έθροσαν οι Ρώσοι, κοντά στους σκελετούς, τά περισσότερα. Αλλά τά άρπαγμένα τους πράγματα. Χιλιάδες άθνηκαν. Άλλοι από τη φρίκη έχασαν τά λογικά τους. Άλλοι έχασαν τό δρόμο τους και πιάσθηκαν από τόν έχθρο. Ο Ζύλ, μισοτυφλωμένος από τό χιονοστρόβιλο, έχασε τό λόχο του κι' έμεινε ξεπλωμένος από την εξάντληση στο χιόνι. Ύστερ από δυο μέρες περιπλάνηση, εδωσε με άληθινή ευγνωμοσύνη τη χρυσόφαντη τραχηλιά που είχε στην τσέπη, στο κορίτσι που τόν δδήγησε σ' ένα μύλο και του έφερε λίγη σούπα και ψωμί. Μιλούσε λίγα γαλλικά ή Ρωσικά και του διηγήθηκε τόσο φοβερά για τό ρωσικό χειμώνα, ώστε ο Ζύλ πετάχτηκε έξω κι' άντικρύζοντας τό θαμπό ήλιο φώναζε: «Γαλλία! Γαλλία! Πατρίδα μου!» κι' έπροχώρησε. Δεν είχε τίποτα στην τσέπη τώρα. σε λίγο συνάντησε ένα πιδό δυ-

στρατιώτη από αυτόν: ήταν ένας γέρος στρατιώτης που πούλησε το άμπέχονό του για λίγο ψωμί και τουρτούριζε τώρα στο τσουχτερό κρύο σκελετωμένος από την πείνα.

— Άκουσε, φίλε μου, του φώναξε ο Ζύλ, τα πόδια μου είναι πιά μακριά και πιά νέα από τα δικά σου και θα φτάσω γρηγορώτερα στην πατρίδα: πάρε το άμπέχονό μου.

Ο γέρος πήρε το ζεστό φόρεμα ευχαριστώντας, αλλά άρνήθηκε να πάρει το Ζύλ να τον περιμένει: ήξερε ο φτωχός πως δε θ' αντίκριζε ξανά την πατρίδα.

Έτσι ο Ζύλ περιπλανιότανε και

λατα, μια ψηλή μορφή περπατούσε.

Συχνά οι χωρικοί έψαχναν τη νύχτα σ' αυτά τα μέρη για να βρουν τίποτα λάφυρο άφημένο από το στρατό που υποχωρούσε. Μερικοί ήταν καλοί άνθρωποι και βοηθούσαν τους φτωχούς πρόσφυγες.

Ο Ζύλ σηκώθηκε κι' ακολούθησε τη σκιά όταν πλησίασε, μπόρεσε να ιδεί κάποιον ψηλό και σωματώδη, κουκουλωμένο με γούνες, που περπατούσε βαριά κι' ακανόνιστα.

— Monsieur! φώναξε ο Ζύλ σηκώνοντας τη φούστα του και πλησιάζοντας ακόμη, Monsieur, έλεος!

Σκόνταψε πάνω στη μορφή και

δείχνοντας την κεντημένη φούστα του, φώναξε:

— Monsieur! Κοίταξε μια φτωχή γυναίκα που τρέμει! Μια γυναίκα!

Μ' έκπληξη του είδε την αρκούδα να ρουθουνίζει τον άερα, να κάνει ένα μικρό αλλόκοτο μουρμουρητό και, πσιωπλατίζοντας, να προχωρεί στη χιονισμένη έκταση.

Απ' εκείνη τη στιγμή η τύχη του Ζύλ φάνηκε πως άλλαξε. Την αούγή βρήκε το ύπόλεπμα της Μεγάλης Στρατιάς κι' έβάζει τώρα πάλι σά στρατιώτης του Αυτοκράτορος. Έτσι από μερικές ακόμα περιπέτειες, έφτασε στην αγαπημένη πατρίδα.

Και μ' όλο που δε φορούσε πιλίκιο άξιωματικού ή παράσημα στο στήθος, έγινε ο ήρωας του χωριού, γιατί είχε να διηγείται την καλύτερη περιπέτεια της έκστρατειάς.

Κι' όταν ακόμα γέρασε τόσο, που να τον θεωρούν το γεροντότερο του χωριού, κανείς δεν είχε βαρεθεί να την ακούει.

— Ζύλ, όταν πήγες στη Μόσχα, συνάντησες τον έχθρο;

— Δε σάς το διηγήθηκα; Άκούστε λοιπόν πρώτ' απ' όλα, παιδιά μου, πρέπει να σάς πω πως άέχθρος ήταν τζέντλμαν!

— Τζέντλμαν! Χά, χά, άπίστευτο!

— Μάλιστα, τον συνάντησα μια σκοτεινή νύχτα: ένας κύριος με γούνες και μ' ένα χέρι που θα με σκότωνε μ' ένα χτύπημα.

Άκόμα, παιδιά μου, πρέπει να ξέρετε πως ήταν

πολύ πεινασμένος κι' άλλο τόσο κι' εγώ κι' ακόμα, πως' επειδή φορούσα φουστάνι (θυμάστε το γιορτινό φουστάνι της γριάς μητέρας μου) δεν τόλμησε να μάγγιξη.

Και όσπου γέλια ο γέρω Ζύλ. Άλλη φορά πάλι, έβγαίνε το χεϊμώνα στο χωριό, φορώντας γούνινο έπανωφόρι, και διηγιόταν στα παιδιά ότι του το έστειλε δώρο ο φίλος του ο κύρ Άρκούδας.

— Ά, τιμή τέτοιος φίλος, τιμή! πρόσθετε χαμογελώντας πονηρά...

(Παράφραση) EMM. ΚΑΖΙΜΑΤΖΕ

«—Monsieur! κοίταξε! μια φτωχή γυναίκα...» (Σελ. 210, στ. γ')

πάλι: ήταν αλήθεια παράξενος πολεμιστής: πάνω από το πανταλόνι του έπεφτε μια πλούσια κεντημένη, σταχτιά φούστα. Μά δεν τον έννοιαζε βέβαια.

— Καλύτερα να ζεσταίνεσαι, έλεγε, με γυναικείο φουστάνι και να ζήσης να φτάσης στη Γαλλία, παρά να το βγάλεις και να πεθάνεις στη Ρωσία.

Εκείνη τη νύχτα είχε πάρει να χιονίζει και τα άστρα φαινόταν καθαρά στον ούρανό. Ο Ζύλ ήταν ξαπλωμένος στη ρίζα ενός μοναχικού δέντρου, μα ζύπνιος: είχε ιδεί τόσο να κοιμούνται και να τους σκεπάζει βυτερα το χιόνι...

— Άχ, λίγο ψωμί, μουρμούριζε κι' ο ναός του πήγαινε στο σπιτάκι του. Εκεί κοντά, ανάμεσ' από κάτι έ-

τότε η καρδιά του σταμάτησε: αυτό που αντίκριζε δεν ήταν κανένας πονόψυχος χωρικός, παρά μια πελώρια ρωσική αρκούδα, που περπατούσε στα πσιανά της πόδια. Έπεσε στα τέσσερα και κοίταξε το Ζύλ με τα μικρά σπινθηροβόλα μάτια της: μέσα στο μυαλό του νεαρού στρατιώτη πέρασε μια παράξενη ιστορία που του διηγήθηκε η μικρή Ρωσίδα του μύλου. Του είχε πει πως οι άνθρωποι στις βόρειες χώρες πιστεύουν ότι η αρκούδα ποτέ δεν πειράζει μια γυναίκα και τον συμβούλεψε, αν είχε την άτυχία να βρή καμμιά αρκούδα, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να της δείξει φουστάνι. Τι άνοητο που του φάνηκε τότε αυτό!

— Καλά, μουρμούρισε ο Ζύλ και

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Είναι φανερό, είπε ο αστυνόμος, πως ο κλέφτης σάς δεν είχε σκοπό να σάς ζημιώσει ολικά. Ήθελε να σάς βλάψη διαφορετικά. Άλλά τότε ποιος είναι και τί έχει μαζί σας;

Η Έδιθ ανατρίχιασε. Είχε θυμηθεί τα θροισμάτα εκείνα σαν από φουστάνι που είχε ακούσει χτές... τα καμμένα της χαρτιά κι' όλα τα μυστήρια που είχε παρατηρήσει τις τελευταίες ημέρες...

— Σεις, νομίζω, τον είδατε, της είπε ο αστυνόμος. Μπορείτε να μάς δώσετε τα χαρακτηριστικά του;

— Μα τον είδα τόσο λίγο! άποκρίθηκε η Έδιθ. Κι' έπειτα, ο φόθος που πήρα, μ' έμπόδισε να τον παρατηρήσω.

— Έλεοςπάντων, δεσποινίς, πως ήταν αυτό το λίγο που είδατε; Πήγε μας. Είστε η μόνη που τον είδατε και φαντάζεστε πόσο η κατάθεσή σας θα μάς βοηθήσει...

— Ά, σταθήτε! έκαμε η Έδιθ. Ψηλός, πολύ ψηλός, κι' αδύνατος σά φάντασμα!... Από το πρόσωπό του δεν είδα τίποτα, γιατί ήταν σκεπασμένο. Με τόνα χέρι κρατούσε ένα φανάρι, με άλλο ένα δέμα, που ήταν βέβαια ή εικόνα... Αδτά είδα. Δεν θα μπορούσα μάλιστα να πω αν ήταν άντρας ή γυναίκα...

Αυτά τα είπε σταθερά, καθαρά. Ο αστυνόμος, που έγραψε την κατάθεσή της, στα τελευταία λόγια άναπήδησε.

— Γυναίκα; φώναξε. Δεν είχαμε κάνει τέτοια υπόθεση ως τώρα. Τό είπατε τυχαία αυτό, δεσποινίς;

Η Έδιθ κοκκίνισε λίγο και σώπασε.

— Μήπως, εξακολούθησε ο αστυνόμος, ή σιλουέττα του κλέφτη σάς θύμισε κανένα πρόσωπο γνωστό σας;

— Ναι, όμως έλεγε η Έδιθ. Μια στιγμή μου φάνηκε σά να γνώρισα κάποιον, βυτερα όμως είδα πως γελάστηκα, γιατί ένθ' ο λάρδος Σβεσενχάμ διέκρινε τον κλέφτη να στρίβη τη γωνία της όδου Φρίδλανδ, εγώ, την ίδια ώρα, έβλεπα άλλοσ το πρόσωπο, που είχα υποπτευθεί... Μοσ έίπατε πως ή κατάθεσή μου θα σάς βοηθήσει Γι' αυτό δεν θέλω να σάς υποβάλω άδικες έρωσ υποψίες και να σάς κάμω να ένοχοποιησετε κανέναν άθώο. Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σιωπάσω προς το παρόν. Θα είχα μεγάλες τύψεις αν έλεγα περισσότερο...

— Καλά, μικρή μου, είπε χαμογελώντας ο αστυνόμος. Θα φάσουμε στο σπίτι να βρούμε ίχνη... Μυλόρδε, είναι πολύτιμα τα πράγματα που λείπουν;

— Για μένα, άνεκτίμητα, άποκρίθηκε ο λάρδος, αν και χωρίς καμμιά άξια για τους άλλους. Σας παρακαλώ, κάμτε δ,τι μπορείτε για να τα ξαναβρούμε!

Ο αστυνόμος τό υποσχέθηκε. Η υπόθεση όμως ήταν τόσο σκοτεινή!

«Ο αστυνόμος έγραψε την κατάθεση της Έδιθ...» (Σελ. 211, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Την άλλη μέρα τό πρωί, έλο τό σπίτι βρισκόταν ακόμη άναστατωμένο με τα γεγονότα της περασμένης νύχτας. Καθένας έλεγε τη γνώμη του σχετικά με τον κλέφτη «θα τον βρή άραγε ή άστυνομία;» αυτό τό έρώτημα βασάνιζε τα μυαλά όλων.

Εκείνη όμως που φαινόταν περισσότερο απ' όλους ταρκαγμένη, ήταν η Μπέλλα. Άπ' την ώρα που άνοιξε τα μάτια της, την είχε ξαναπιάσει εκείνη ή νευρική άδιαθεσία. Άρνήθηκε να ντυθή και, σέρνοντας τη ρόμπα της, έάπλωσε στη σαιζ-λόγκ. Εκεί τη βρήκε σέ λίγο κι' ο γιατρός, με την Έδιθ δίπλα της να της διαβάζει.

— Δε θάναί τίποτα κι' αυτή τη

φορά, είπε σέ λίγο στη λαίδη Σβεσενχάμ: εκείνη όμως που με άνησυχεί, είναι ή δεσποινίς-συνοδός, — τί χλωμή που είναι ή καιμνουόλα!

Κι' αλήθεια, ή Έδιθ είχε χάσει τό πρόσχαρο της ύφος, τα όρνια της μάτια είχαν στεφανωθεί από δυο μελανούς κύκλους, τα μάγουλα της είχαν χάσει τα ζωηρά τους χρώματα. Άπ' τό ένα μέρος οι λύπες των τελευταίων ημερών, απ' τό άλλο οι κακοί τρόποι της Μπέλλας, την έκαναν άφανταστα να διαφέρε. Ήξερε καλά ότι είχε δυο έχθρους στο μέγαρο Σβεσενχάμ: τη λαίδη Μπέλλα, και τον άγνωστο έχθρο που της έκαμνε τα τετράδια, κρυφά-κρυφά στις πόρτες και: θα της έκανε και κάτι φοβερό σέ λίγο, όπως τό έβλεπε.

Η λαίδη Σβεσενχάμ είχε παρατηρήσει την άδιαθεσία της Έδιθ, κι' ή συμπάθειά της είχε μεγαλώσει για τη φτωχή όρφανή. Σχεδίαζε κάτι σά μυαλό της. Να την υιοθετήση, όχι στή θέση της κορούλας της, αυτό ήταν αδύνατο, μα στή θέση μιας άνεψιάς που θα της έδινε όλες τις χαρές που της στερούσε ή Μπέλλα, με την όποια θα μοιραζόταν την κολοσιία περιουσία των Σβεσενχάμ.

Η ημέρα της φιλανθρωπικής έορτής πλησίαζε. Φαρ-

σαρίες, συζητήσεις με ράφτες, καπελούδες κ.τ.λ. Γιατί έπρεπε όλα τα κοριτσάκια να είναι μασκαρεμένα σύμφωνα με τό είδος που θα πουλούσαν. Ήταν ένα απ' τα άναρίθμητα καπρίτσια της Μπέλλας κι' αυτό.

Είχε κρατήσει για λογαριασμό της τα καλύτερα τραπεζάκια, και γρίνιαζε συνεχώς πως της είχαν δώσει τα χειρότερα. Οι φίλες της την είχαν βαρεθεί. Ένα βράδυ ή χαριτωμένη Λίλιαν ντ' Άρκούρ είπε της Έδιθ:

— Τι καλά θα ήταν να ήσουν σου ή δεσποινίς Σβεσενχάμ, και ή Μπέλλα ή δεσποινίς-συνοδός σου!

Η Έδιθ κοκκίνισε.

Ένα πράγμα που πείραζε πολύ τη Λίλιαν, ήταν ότι κανείς δε μιλούσε για τό τραπεζάκι της Έδιθ,

οι φίλες της την είχαν βαρεθεί. Ένα βράδυ ή χαριτωμένη Λίλιαν ντ' Άρκούρ είπε της Έδιθ:

— Τι καλά θα ήταν να ήσουν σου ή δεσποινίς Σβεσενχάμ, και ή Μπέλλα ή δεσποινίς-συνοδός σου!

Η Έδιθ κοκκίνισε.

Ένα πράγμα που πείραζε πολύ τη Λίλιαν, ήταν ότι κανείς δε μιλούσε για τό τραπεζάκι της Έδιθ,

οι φίλες της την είχαν βαρεθεί. Ένα βράδυ ή χαριτωμένη Λίλιαν ντ' Άρκούρ είπε της Έδιθ:

— Τι καλά θα ήταν να ήσουν σου ή δεσποινίς Σβεσενχάμ, και ή Μπέλλα ή δεσποινίς-συνοδός σου!

Η Έδιθ κοκκίνισε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Θεοτέλλῃν Τσιγγάναν* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ τὸ κρίνω ἀσπάζομαι ἀσπάζομαι καὶ τὴν ἀδελφὴ σου, ποὺ ἐξαιτίας μου κάνει τόσο καλὴ συνθέσις) *Βασιλάου* (θὲν ἐφώτισα τίποτε, γιατί σὰ ἰδιαίτερα τῶν Συλλόγων δὲν ἀνακαταύομαι· ποσόσο λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὰ λυπηρὰ ποὺ μοῦ γράφετε, προπάντων γιὰ τὸ τελευταίον) *Χωρὶς Φερὰ* (ὅστε εἶχατε κ' ἤλιο καὶ ζέστη καὶ-πάνω; παρὰξενο μοῦ φαίνεται μὲ τὸ κρῖο ποὺ εἶχαμε ἐδῶ! τὸ γραμματάκι σοῦ μοῦ ἔρασε ἄνω πάντα) *Καίτην Ρηγοπούλου* (καὶ τὸ δικό σου· εὐχρηστοῦ πολὺ κ' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψης συχνά) *Ροδόγελῃν* (Ἑλλάδα· διαβιάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴν *Κυρὰ τῆς Θαλάσσης* γιὰ τὰ ἔρατα τῆς ποιήματα χαίρω ποὺ ἡ *Μ.* εἶναι τώρα καλὰ· τῆς πέρασαν οἱ χιονιστρες τῆς *Δ. Μ.*;) *Ἰακώτην Λόγγην* (ἀλήθεια, τὸ Ἑθνικὸ θέατρο ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς, ἀπὸ ἀντιγράφα, ἀπὸ φθόνο, ἀπὸ ἐκδικησὴ καὶ καθεξῆς· ἀλλὰ δὲν τοῦ κάνουν τίποτα καὶ μὴ φοβῶμαι· ἐκεῖνο τραβᾷ τὸ δρόμο του θριαμβευτικά) *Νταίτην* (εἶδες ὅτι εἶχε γίνει λάθος) *Χαράγγην* (Ἑλλάδα καὶ τὴ δική σου Συλλογὴ· ἀλλὰ λείπει μὴ ἀήλιωτο ποὺ τὴν περιμένω) *Πρίγκιπα Ἀρπαῖ* (συμμορφώθηκα) *Σεπτεσμένον Λόγγον* (πολὺ καλὸ ἔπνομα τοῦ Συλλόγου σου· ἐλπίζω νὰ εἶναι καλὰ καὶ τὰ ἔργα του) *Μόσχου Τζαβέλλα* (αὐτὸ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· ἐν τάξει) *Νίκου Δ. Τσουρηνῶν* (ναί, μπορεῖς νὰ σταλῆς τίς 10 δραχμὲς εἰς ἑλληνικὰ γραμματόσημα μέσα σὲ γράμμα σου) *Δάνου τῆς Μοναξιάς* (ἔχει ἀπὸ ἓνα μόνο ἀριθμὸ θὰ βάλῃς καὶ α' αὐτὲς, γιατί γιὰ τὴ Συλλογὴ μεταρροῦνται ὡς μία Ἀσκήσις καὶ τὰ Μαγικά Γράμματα, καὶ τὰ Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα, καὶ τὰ Δογματάγνια, κ' ἔλας οἱ Ἀσκήσεις ποὺ κατὰ τὴ δημοσίευσή τους—γι' ἄλλο λόγο—παίρνουν πολλοὺς ἀριθμοὺς) *Ἀσπρον Ἀράτην* (γράψε μου λοιπὸν τώρα) *Ἀσπιανῶν* (θὰ φροντίσω νὰ μὴν ἀργῇ τόσο) *Ταπεινὸ Γιούλι* (ναί, μετὰ χαρὰς, ἀλλὰ γιὰ χαρτί λύσεων πρέπει νὰ μοῦ σταλῆς δρ. 3,50) *Μυροβόλον Ἀνδρον* (εἶδες ὅτι τὸ λάθος διορθώθηκε) *Κορφατισσοῦλαν* (Ἑλλάδα) *Ἀριανὰ* (τὸ πιστεῖω συχνὰ γίνεται «συνάντησις ἰδεῶν») *Ἡλιόγεννητην* (ἐλήφθη ἐγκαίρω) *Θαλασσοπούλα* κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Μαρτίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25ου Διαγωνισμοῦ Ἀδούων. Αἱ λύσεις τοῦ ἐπὶ τοῦ τοῦ γούρου εἶναι δεῖται μὲχρι τῆς 2 Ἰουνίου.

239. Δεξιγράφος

Στὸ πρῶτο μου θὰ ἰδῆς τὸ πᾶν
 "Ὅχι ὅμως πνεῦμα καὶ ψυχὴ—
 Στ' ἄλλο συγγένισσα στενὴ,
 Καὶ στ' ὄλο μου μὴ ἀρχαία θεὰ
 Ποῦ ἔκανε καὶ τὴ... μαμμή.
 Πικελλίνις ὄναιρο

240. Διστοῦς Στοιχειώγραφος

Κάποια χώρα τῆς Ἑθρόπης,
 Μὰ κ' ὁ κάτοικος μαζί,
 Ἀφαιροῦν τὸ τρίτο γράμμα
 Καὶ τὰ δύο τους, κ' ἀναζει
 Κάποια Μούσα ἀπὸ τὸ ἓνα,
 Ἐνῶ ἄλλα ἔαφνικά
 Γίνεται τὰ ὄνειρα μὲν
 Καὶ τὰ πέραντα γλαυκά.
 Μπουμπουλίνα

241. Μεταγραμματισμὸς
 Τί κ' ἂν σὲ γιὰ τὸ ἀρμενίτζι
 Ὅλη χόρη καὶ καρδιά,
 Καὶ περὶ φανὴ νομίζι
 Σὰν κ' αὐτὴ πὸς δὲν εἶν' ἄλλη;
 Στὸ 2-τόροκο ἂν τὸ γνωρίσῃ
 Τὸ δροσάτο Μ-αίστοράλι,
 Θενὰ ἰδῆ καὶ θάπορησῃ
 Πὼς μὴ νῆσος θὰ προβάλλῃ
 Φιέρη τοῦ Λεβάντε

242. Ἀναγραμματισμὸς
 Ἄγριο ζῶο, κυνήγι,
 Ἀπείραχτο ἂν μάρησις;
 Τὸ δέντρο μὲ παρῶγι
 Ἄν μὰναγραμματισίσις.
 Νικηφόρος Ὀδρανός

243. Ἐπιγραφή

Μ Η Ο Υ
 Μ Ο Α Θ
 Υ Α Υ Μ
 Π Τ Ω Ν

Ἀέσι ἡ ἐπιγραφή μου:
 «Μὴν ἀπικειρήσις,
 Ἄν δὲν ἔχῃς κέρφι,
 Φίλε, νὰ μὲ λύσῃς».

Περικλοῦς

244. Πτερωτῶν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἑνκομιῶν γράμμα—τὸ πτερωτῶν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς:

- 1, Ἀρχαῖος Ρήτωρ. 2, Περιφρόνη δρος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ὄπιου ἐσταυρωθῆ ὁ Χριστός. 4, Ὀστρακώδεσμον. 5, Ἀμαζών. 6, Βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας. Ταρζάν

246. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰρχικά των νὰποτελοῦν μάντιν:

ἀγαθός, ὄρατος, παράλογος, λυπημένος, ἰάσιμος, ἀσάφεια.

Παπαροῦνα

247. Φωνηεντόλιπον
 φν - βνις - ν - τ - ρμ

Ντάλια

248. Γεῖφος

α α
 α α
 α α α
 α α
 α α

Δανάη

[Αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰς πρῶτας Συλλογὰς τοῦ 258ου Διαγωνισμοῦ. Ἡ δημοσίευσίς ἀπὸ αὐτὰς θὰ ἐξακολουθήσῃ.]

Α Ψ Ε Ι Σ

τῶν Πενεμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3

- 23. Ὀκεανός (ὦ! καί, ἂν, ὄς.)— 24. Ὄμιος-Ρῶμος.— 25, Σώμα-χῶμα.— 26. Χαλκός-Κάλας.— 27.

- Α Κ Ρ Α Γ Α Σ 28. ΦΟΚΥΛΙΑΔΗΣ (ὠδή, κηλῆς, ὄλη, λύσις, Ἰδη, δούσις, Ρ Ο Π Α Λ Ο Ν Ἠώς, σικῆ).— 29. Α Α Η Ε Γνώθι σαυτὸν (γ-λεῦκος, ν-ῆδς, ὠ-δική, θ-ετός, ἰ-αμα, Γ Α Δ Η Ν Ο Σ σ-ἀρωμα, ἄ-κοπος, Α Ο Ο Ι υ-ῶς, τ-ἄφρος, ὀ-νυῆ, ν-ἄβλος).— 30. ΑΙΓΑΙΟΝ (Ἄσχημος, Ἴσος, Γνωρίζω, Ἄγγελος, Ἰάσιμος, Ὄχι, Νόσος).— 31. Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀκουέτω.— 32. Ὁ πᾶντὲς πᾶσι εἰς Κόρινθον (οὐκ, ἀνί, ὤς, κλήν, εἰς κορ ἰν, θ' ὄν.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάραχον ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1931), ἐπάραχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἑκαστος δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 28 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

*****

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πᾶν λέξις μὲ ἀπλὴ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάττωτον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ παραφάσα δρ. 1,50. Ὁ χαρακτηριστὶς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προληρημὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—184] Ἀορέττα, Χαραγγή, Μίκα Μάους, Ἀστέρι τῆς Ἀγῆς, ἀνταλλάσσωμεν τετραδιάκια; Γράφατε: Σ. Δ., Φαίδου 1, Πειραιά, διὰ: Μισεῖν

[ΑΒ'—185] Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτας μὲ βλους-ες, Ἀ/σις: Νίκου Περσινοῦ, Ταχυδρ. Κυθῶτιον 201, Λευκωσίαν Κύπρου.

Βενετοῦνικη Νύχτα [ΑΒ'—186]

Γόρδις Δεσμὴ, Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα, Φρόνη, μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προσένοδος ἓνα σὺς τετραδιάκια. Ἀχθεσθί; Ἀ/σις: Ἀντιγόνη Κογκυλίτου, Ἄθωνος 3, Θεσσαλονικη. Μόσχου Τζαβέλλα

[ΑΒ'—187] Κυκλάμινο, δὲν καταλάβω τίποτα ἀπὸ τὴν [ΑΒ'—171] ἀγγελία σου. Ὁρισὸς συνάντησις (στὴν Ἀθήνα) γιὰ νὰ μὲς ἐξηγήσῃς προφορικά. ΒΑΤΡΑΧΟΙ

[ΑΒ'—188] Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἀλληλογραφῶ μὲ καρτίκια ἕως 14 ἐτῶν. Ἀ/σις: Ἰωάννη Τσαρμακλή, Πραξιτέλους 163, Πειραιά, διὰ: Νεφέδα τῶν Ἀργῶν

[ΑΒ'—189] Μηνιαῖος διδραχμῶς διαγωνισμὸς ἠθοποιῶν. Ἀ/σις: [ΑΒ'—142]. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Ἐλντα

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταὶ μου, διὰν λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ τὴν ἀνανεῶνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω σὲν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χεῖρος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ